

Calem foc al seu dia de la marmota

«Amb sentències d'Estrasburg o sense, ja som molts avui els qui hem entès que avançarem per ser ciutadans de ple dret en la mesura que ens deslliguem del Regne d'Espanya»

9 d'octubre de 2020. Des d'un decorat a l'estació de França, el rei espanyol es disposa a reproduir el seu discurs de visita reial. D'audiència, un exèrcit de policies per terra, mar i aire en el sentit més literal que es fon en un públic selecte, també en el sentit més literal, que l'ha d'aplaudir amb reverència i veneració mentre ell reparteix premis tot bramant la unitat d'Espanya i la (seva) estabilitat pels segles dels segles (amén).

Per fer-hi el decorat, el protocol de l'obra marca una meticulosa evacuació dels amfitrions de l'estació, simples plebeus que l'omplen efímerament cada dia, pels nous amfitrions: grans empresaris i polítics figurants que l'acompanyen arreu bavosos, també en el sentit més literal, de la bava que els regalima en sentir delerosament els seus brams. Mentrestant, els plebeus es dirigeixen a la feina en un camí entorpit per la interrupció del servei de rodalies a causa de la visita reial. Adormits, escolten per les ràdios com el rei espanyol, el personatge que ha impulsat la fuga més gran d'empreses i de capital del país, (els) recalca la importància que "l'economia segueixi avançant".

Aquell 13 de setembre de 2007, el decorat escollit pel Rei predecessor fou el nou Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona. "La unitat ens dona la força i la dimensió necessàries per seguir progressant" recitava la poesia del Rei espanyol mentre inaugurava un centre de recerca. Mentrestant, uns plebeus calàvem foc a les seves fotografies a la plaça del Vi de Girona, així com també al seu relat de vassallatge, subordinació i amenaça que sempre l'acompanya.

Les alarmes del contracte de vassallatge es van activar amb força davant de tal descrèdit popular, i vam ser molts els catalans que vam passar pels tribunals espanyols acusats d'injuriar la monarquia mentre s'encenia la flama per tot el país. "Vull a tots els de la plaça del Vi", ordenava el llavors jutge de l'Audiència Nacional Fernando Grande-Marlaska, citant fins i tot fotògrafs per obligar-los a col·laborar per identificar tots els dissidents que incendiaven relats monàrquics.

El "delicte" el fèiem amb força premeditació i sense gaire traïdoria. Premeditació perquè ho hem fet tot sempre des de la convicció política, des de l'organització popular i de base, i perquè amb les nostres pròpies mans hem construït curosament els pilars d'on s'hi enganxarien les efígies reials que s'incendiarien. Poca traïdoria perquè anàvem perdent la por d'un delicte que ja no reconeixíem, en la mateixa mesura que ens creïem més ciutadans i menys súbdits.

De fet, de tot aquest procés de repressió política, l'única cosa que no vam fer premeditadament va ser declarar en català a l'Audiència Nacional, tot exercint els nostres drets com a ciutadans d'una llengua d'un estat. Malvada ingenuïtat, el jutge Vázquez Honrubia ens va recordar que érem simples súbdits que gosaven injuriar al Rei. La nostra defensa va quedar anul·lada: la renúncia al català com a procés de vassallatge i rectitud, pretenien.

Desenes de viatges a Madrid, judicis, sentències i condemnes... i 11 anys després, el Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg sentenciava, per unanimitat, allò que ja intuïem perquè se'ns feia obvi. Que el rei espanyol és el cap d'Estat i de les forces armades i que com a tal pot estar subjecte a crítiques que s'han de poder expressar públicament. Que la llibertat d'expressió abraça també les idees que molesten, i que sense la inclusió d'aquestes no s'entén una societat democràtica.

Amb sentències d'Estrasburg o sense, ja som molts avui els qui hem entès que avançarem per

ser ciutadans de ple dret en la mesura que ens desllicuem del Regne d'Espanya. Ho saben tots els que l'1 d'octubre que van exercir el dret d'autodeterminació, a qui el rei va cridar a reprimir, i el govern de Catalunya elegit democràticament a qui el rei va invitar a perseguir amb presó i exili. Ho saben els milers de ciutadans que s'enllaunen en rodalies mentre financem els sobre costos i les comissions reials d'un AVE a la Meca. Ho saben tots els periodistes, artistes, dibuixants i cantants que han estat condemnats per denunciar la corrupció de la monarquia. Ho saben també molts ciutadans del pròxim Orient i del món que volen la pau en veure la gran amistat reial amb el règim saudita i la seva venda d'armes.

És hora que calem foc al seu dia de la marmota per començar a canviar el rumb de la nostra història. Per començar a governar-nos com a ciutadans de ple dret, sense entorpiments monàrquics.